

Omar je težko dihal in včasi vprašujoče pogledal hanumo. Vzdihtnil je globoko in nagnil glavo.

„Ljubi Omar, kajneda bi mi rad še nekaj povedal? Govori!“ Gladila ga je po licu in mu ljubo gledala v plahe oči.

Prvikrat po dolgem času ga je gladila zopet mehka ženska roka; prvikrat po dolгих letih je gledal v sočutne nežne oči, poslušal mile glase; prvikrat po dolgi dobi mučnega siromaštva je zopet dihal prijetno ozračje razkošja in bogastva. Mlada duša je čutila, da je našla plemenito zavetnico. Topilo se mu je srce in zaihtel je od blaženosti.

„Govori, Omarček! Zaupaj mi, ne boj se, da bi te izdala!“

Omar je zardel in povetil oči. Pokleknil je na minderju, se lahko oprl na njene rame in zašepetal Fatimi na uho:

„Deklica sem . . .“

„Ubogi otrok!“ se je začudila in prestrašila hanuma. Poljubila ga je, ga objela in vzela v naročje. „Ostati moraš Omar! Izgubljen si, ako spozna paša, da si dekle. Poslušaj me! . . .“

Skozi rešetke se je rumenilo in zlatilo zapadno nebo. Fatima hanuma je dajala Omarju nasvete, kakršne bi mogla dajati le rodna mati svoji pravi hčerki. In Omarju so rdela in gorela deviška lica ko večerni oblaki . . .

Dementij:

Iz »Morane«.

Boječe bo mimo šla tiha laž,
hrepenenje ljubečih dveh,
in takrat boš dala mi, kar imaš:
svojo srečo, mladost in greh.

In takrat bo truden tvoj smehljaj
in oko začudeno,
in nemo kanila solza, skrivaj,
bo na liljo ponujeno . . .

